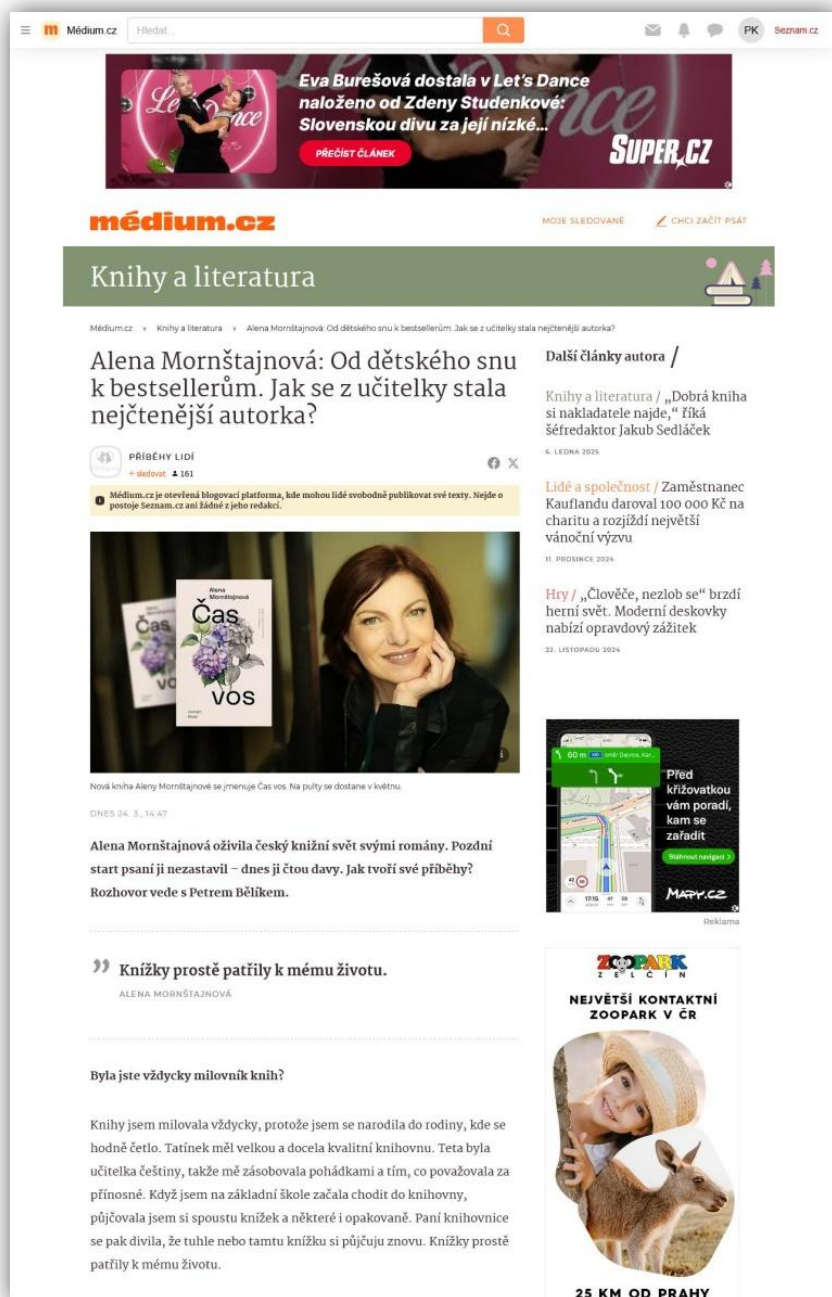

MONITORING MÉDIÍ leden – prosinec 2025

Alena Mornštajnová: Od dětského snu k bestsellerům. Jak se z učitelky stala nejčtenější autorka?

24.03.2025 | medium.seznam.cz | Příběhy lidí | [zobrazit sken](#) | [přejít na web](#)

Alena Mornštajnová: Od dětského snu k bestsellerům. Jak se z učitelky stala nejčtenější autorka?

Knížky prostě patří k mému životu.
ALENA MORNŠTAJNOVÁ

Byla jste vždycky milovnice knih?

Knihy jsem milovala vždycky, protože jsem se narodila do rodiny, kde se hodně četlo. Tatínek měl velkou a docela kvalitní knihovnu. Teta byla učitelka češtiny, takže mě zásobovala pohádkami a tím, co považovala za přínosné. Když jsem na základní škole začala chodit do knihovny, půjčovala jsem si spoustu knížek a některé i opakovaně. Paní knihovnice se pak divila, že tuhle nebo tamtu knížku si půjčuju znovu. Knížky prostě patří k mému životu.

NEJVĚTŠÍ KONTAKTNÍ ZOO PÁRK V ČR
25 KM OD PRAHY

... Vy jste mezitím napsala i několik dětských knížek. Původně jsem myslel, že jste se do nich pustila, abyste si odpočinula od těch těžkých témat. Pak jsem ale zjistil, že máte vnučata a že to možná bude ten hlavní důvod. Moje první kniha pro děti vznikla během psaní knihy Hana, protože to bylo opravdu hodně těžké téma. Stalo se mi, že jsem z té hrůzy nemohla v noci spát. Pak jsem si uvědomila, že nad tíží světa v noci přemýšlet nemůžu, a rozhodla jsem se, že když se probudím, budu vymýšlet knížku pro děti. A tak vznikla knížka Strašidýlko Stráša o strašidle, které se bojí i zvuku vlastního jména, a já jsem zjistila, že mě psaní dětských knížek hodně baví. Že to je vlastně skvělý způsob, jak si od knih pro dospělé odpočinout. Následně vznikla knížka Teribear, kterou jsem napsala pro nadaci Terezy Maxové a potom Kapka Ája. **Vloni vyšla kniha Vánoce v Šípkové ulici a taky příběhy dětí z celého světa Modrá planeta. Jeden příběh z knihy je o holčičce z Keni, která čeká, jestli si ji někdo na dálku adoptuje, aby mohla chodit do školy. A tím začala**

moje spolupráce s Centrem Narovinu, které adopce na dálku v Keni zprostředkovává a tím dává dětem šanci na lepší život...

Nová kniha Aleny Mornštajnové se jmenuje Čas vos. Na pulty se dostane v květnu. Alena Mornštajnová oživila český knižní svět svými romány. Pozdní start psaní ji nezastavil – dnes ji čtou davy. Jak tvoří své příběhy? Rozhovor vede s Petrem Bělíkem. Byla jste vždycky milovnicí knih? Knihy jsem milovala vždycky, protože jsem se narodila do rodiny, kde se hodně četlo. Tatínek měl velkou a docela kvalitní knihovnu. Teta byla učitelka češtiny, takže mě zásobovala pohádkami a tím, co považovala za přínosné. Když jsem na základní škole začala chodit do knihovny, půjčovala jsem si spoustu knížek a některé i opakovaně. Paní knihovnice se pak divila, že tuhle nebo tamtu knížku si půjčuju znovu. Knížky prostě patřily k mému životu. **Měla jste někdy v té době už touhu i psát? A pokud ne, vynikala jste třeba ve škole ve slohu?** Psát jsem chtěla, ale během dospívání jsem nevmýšlela básničky ani povídky, lákaly mě příběhy, román. Když jsem se v roce 2000 konečně do psaní pustila, začala jsem rovnou románem. A jestli jsem ve škole vynikala ve slohu? No, možná jsem měla pár slohovek, které pan učitel ocenil a četl je před třídou. Ale do školy jsem chodila v době normalizace, kdy jsme psali slohovky na téma „Velký říjen“, nebo „Přátelství se Sovětským svazem“, a na taková témata se nic zajímavého vymyslet nedá. **Sice říkáte, že jste vlastně vždycky chtěla napsat román, ale předpokládám, že to byl jenom takový dětský sen. Protože asi výběr školy a následného povolání nekorespondoval s tím, že byste chtěla být profesionální autorkou nebo ano?** Myslím, že cesta, kterou jsem zvolila, byla tehdy jediná možná. Kurzy tvůrčího psaní neexistovaly, žurnalistiku jsem v dobách socialismu studovat nechtěla a FAMU bylo z říše snů. Vystudovala jsem gymnázium, což je vlastně všeobecné vzdělání, které se spisovateli opravdu hodí, a po gymnáziu jsem chtěla studovat na vysoké škole jazyky. Myslela jsem si, že když budu knížky překládat, tak se naučím, jak se knihy píšou. Jenomže dvakrát jsem se na vysokou školu nedostala. No a potom jsem se vdala a vysokou školu jsem vystudovala až po revoluci, už jako vdaná maminka dvou malých dětí. A protože jsem samozřejmě chodila do práce, učila jsem na střední škole a překládala, tak jsem se k vlastnímu psaní dostala až v roce 2000. **Pokud to byl tak velký sen, proč jste nikdy nenašla čas zkoušet si něco napsat?** Spíš než sen bych řekla, že psaní byl můj cíl. A někdy se v životě stane, že svůj cíl odsouváte a odsouváte. Ale to neznamená, že ho spustíte ze zřetele. Já jsem ke psaní směřovala, jen jsem prostě neměla čas. Nezapomeňte, že jsem byla matka dvou dětí, studující při zaměstnání vysokou školu. A po dokončení studia jsem v podstatě pracovala na dva a půl úvazku. Čas na psaní jsem opravdu nenašla. Ale když jsem překládala, bylo to svým způsobem psaní. Když jsem učila ve škole, tak i to byla příprava na spisovatelskou dráhu, protože spisovatel jezdí po besedách a měl by se umět postavit před lidi a svou knihu představit. **Neměla jste ten problém, který často mívají novodobí autoři, že když vejdou do knihkupectví a vidí to nepřeberné množství knížek, že přijít s něčím novým a uspět, tak je v podstatě nemožné? Motivační kniha by přece neměla být „přijít s něčím novým a uspět“!** Mojí motivací bylo a stále je vyprávět příběh a něco sdělit. Když jsem začínala psát, věděla jsem, že chci psát o lidech, kteří to nemají v životě lehké, ale hledají cestu. O tom, jak je důležitá tolerance, komunikace, otevřenost ve vztahu ke druhým. To jsou dodnes společné rysy všech mých knih, ať se jedná o rodinné ságy, psychologické romány nebo dystopii. Ale máte pravdu, že když přijdu do knihkupectví nebo do knihovny, tak na mě padne tíha a říkám si, proč by měli lidé číst zrovna moje knížky. A myslím si, že v regálech knihkupectví je v té záplavě titulů, které vycházejí, schovaná spousta klenotů, o kterých jen nevíme. **V jedné knize jsem četl, že by se veřejný prostor neměl plnit zbytečnými slovy. Že by si každý autor měl říct: „Mám ještě světu, co říct, nebo už bylo všechno řečeno?“** Myslím, že tak nepřemýšlí žádný spisovatel. Koneckonců je na čtenáři, jestli si autorova slova bude chtít přečíst nebo ne. První knížku jsem psala víc než 10 let, takže po dopsání jsem chtěla zkoušet, jestli by ji někde vydali. Když jsem svou prvotinu Slepou mapu poslala do nakladatelství a viděla jsem, že si čtenáře našla, tak jsem pokračovala v práci na druhé knize, kterou už jsem mezitím měla rozepsanou. Vždycky píšu o tom, co mě zrovna zajímá, a doufám, že to bude zajímat i čtenáře. Psaní je pro mě určitá forma psychoterapie. Sama pro sebe si zpracovávám téma, třídím myšlenky, a to je důvod, proč píšu ráda. **Od začátku jste věděla, co chcete psát?** Od první knihy jsem se snažila napsat psychologický příběh. Ale je pravda, že jsem se nejdřív musela naučit psát. Zjistit, jak obrazy, které vidím, převést do slov. A to mi nějakou dobu trvalo. Věděla jsem, že chci, aby v mých knihách byl příběh. Jenže když máte v knižce jenom příběh, tak to nestačí. Knížka by zároveň měla nést nějaké myšlenky a měla by prostě „být o něčem“. Nejen o příběhu. Příběh slouží autorovi k tomu, aby na něj své myšlenky navěsil. Takže u první knihy jsem měla příběh, ale zároveň jsem věděla, že chci napsat knihu o tom, jak si někdy členové rodiny nerozumí nebo k sobě těžce hledají cestu. Jak je důležité, abychom znali své kořeny, abychom věděli, jak žila naše maminka, jak žila naše babička, co všechno zažily a co je formovalo. Román jsem pojala hodně zešíroka. Jenže tehdy jsem se ještě teprve učila psát, a tak z plánovaného psychologického románu vyšla rodinná saga. Ale knihu od knihy se stále víc snažím soustředit na vnitřní život a motivace postav. **Vy jste svůj první rukopis poslala do nakladatelství Host. Šéfredaktor mi vyprávěl, že na něj zapomněl a nosil ho půl roku v tašce... Ano, to se opravdu stalo. Já tehdy nebyla znala nakladatelského provozu a vůbec jsem nevěděla, jak to chodí. Jak dlouho se třeba na posouzení rukopisu čeká. Ale stejně mi bylo divné, že to trvá skoro šest měsíců. Už jsem přemýšlela, že bych do nakladatelství měla zavolat, jestli na mě třeba nezapomněli. A než jsem se odhodlala, tak se ozval pan Mirek Balaščík a řekl mi, že se mu ta knížka líbí a že ji vydají. Jaký to byl pocit?** Samozřejmě, že jsem měla radost. Byla jsem připravená i na to, že román odmítnou, protože když čtete příběhy různých autorů, tak víte, že málokomu se podaří udat knížku v prvním nakladatelství. Takže jsem byla překvapená, ale velmi potěšená. **Vaší první knihy se prodaly asi tři tisíce kusů. Někde jsem v rozhovoru s vámi zaregistroval, že jste byla tehdy zklamaná. Opravdu vám to přišlo u začínajícího autora málo?** Tehdy mi to přišlo málo. Říkala jsem si, že román moc čtenářů neoslovil. Teď zpětně vidím, že to vlastně bylo úžasné. Ale je pravda, že mé knihy se začaly víc prodávat až od třetího titulu, když už jsem měla větší okruh čtenářů. Protože nestačí napsat dobrou knížku. O knižce se musí lidé dozvědět a nějakou dobu trvá, než se jméno autora dostane do čtenářského povědomí. Když už si člověk přečte jednu autorovu knihu a líbí se mu, tak si možná řekne, že by se mu od něj mohla líbit i jiná kniha. Koupí si ji a tím prodeje narůstají i zpětně. A to se stalo i mně. **Vy jste tedy také postupně získávala okruh svých čtenářů, ale do opravdu širokého povědomí jste se dostala svou třetí knihou. Tou byla Hana. Vnímáte to tak, že ta kniha je něčím výjimečná? Nebo kdybyste jako třetí vydala jinou knihu, tak by měla úspěch, protože už jste měla tu čtenářskou základnu?** To nevím, ale když se podíváte na čísla, tak Hana je sice pořad z mých románů nejčtenější, ale další knihy jsou těsně v závěsu. V Haně je pro čtenáře zajímavé téma. Hana je kniha o tyfové epidemii, což často v literatuře není. Kniha taky nabízí trochu jiný pohled na holokaust a přeživší holokaustu. Čtenáři sledují proměnu mladé dívky s hlavou plnou snů ve zničenou trosku. I to s lidmi život dělá. I to se teď děje na Ukrajině a jinde ve světě. Válka skončí, ale lidé poznamenaní válečnými traumaty musejí žít dál. Lidé, kteří si něčím takovým neprošli, to nedokáží pochopit a ani se tím nechtějí zatěžovat. To se stalo Haně a děje se to stále. **Ale kniha vyšla v době, kdy už jsem měla okruh svých čtenářů, lidé mě znali, moje knihy Slepá mapa i Hotýlek docela rezonovaly na sociálních sítích. Takže když vyšla Hana, čtenáři si ji pořídili a přečetli. U té první knihy jste říkala, že jste měla vizi, napsat psychologické drama. Použila jste obrat, že se vám to trochu zvrhlo a je z toho tedy rodinná saga. Napsala jste tedy už své vysněné psychologické drama tak, jak jste si ho vysnila?** Myslím, že psychologický román Les v domě byl první knihou, kterou jsem napsala přesně tak, jak jsem ji napsat chtěla. Která splnila moji představu o tom, jak popsat vztahy mezi postavami a vnitřní svět hrdinky, jak se tam bude postupně odkrývat děj a to, co se v rodině děje. Dá se říct, že s každou knihou se učím. A zároveň se snažím, aby každá knížka, kterou napíšu, byla jiná. Aby měla jinou atmosféru, jiné téma. **Když to velmi laicky shrnu, tak mám pocit, že vaše knížky jsou vlastně velmi smutné, tíživé, není to úplně veselé čtení. Je to tím, že psaní je vaše terapie, jak jste o tom mluvila? Že je to nějaká vaše vnitřní tíseň z nějakého prožitku, který chcete dostat ven?** Nikdo nemá život jenom růžový, ani já ne. Ale snažím se. A snažím se i hrdinové mých knih. Takže ano, něco ze mě v knihách asi opravdu je. Obsahově možná moje knihy nejsou jednoduché a nejsou ani příliš veselé, ale chci, aby dávaly naději. Aby ukazovaly cestu. Po dočtení románu by čtenář měl cítit, že tam snad došlo k nějakému zvratu k lepšímu. **Když píšete, jakého čtenáře před sebou vidíte? Kdo je ta vaše cílová skupina?** Nemám cílovou skupinu. Píšu pro sebe. V tu chvíli vidím před sebou určitou scénu a chci ji popsat. Takže nepřemýšlím nad tím, pro koho píšu, nebo jak se to bude číst. Víím jen, co chci do textu vložit. Píšu pro ty čtenáře, kteří si knihu chtějí přečíst. **Při rozhovorech se spisovateli mě vždy zajímá, jaký volí způsob psaní. Říká se, že jsou dva typy autorů. V jednom autor přistupuje ke knižce s tím, že ví přesně, co bude psát, ví, jak ta knížka dopadne a víceméně celý ten obsah už má v hlavě. V tom druhém si autor sedne k počítači a jeho postavy si vlastně dělají, co chtějí a on sám je překvapený, kam se děj bude vyvíjet. Kam patříte?** Patřím někam mezi. Když začínám psát, tak mám v hlavě všechno promyšlené.

Jenomže často se mi stane, že z cesty uhnu. Ale k cíli se pokaždé dostanu, jen vždy ne plánovanou cestou. Někdy si postavy románu dělají, co chtějí. Nebo se prostě ukáže, že tak, jak jsem to měla původně vymyšlené, text nefunguje. A opravdu jedinou knihou, kterou jsem napsala přesně, jak jsem chtěla, je Les v domě. Možná to bylo tím, že jsem tam jsem měla daleko méně postav a jenom jednoho vypravěče a příběh postupoval téměř chronologicky v čase. Proto se mi podařilo dějovou linii dodržet. Ale u předchozích knih jsem trochu uhnula jinam, než jsem původně chtěla. **Když jste psala svou první knihu Slepá mapa, tak jste říkala, že jste ji dávala dohromady nějakých 10 let. Teď vydáváte knihy zhruba každé 2 roky. Znamená to, že jste se mezitím naučila lépe psát, nebo díky tomu, že jste profesionální autorka, tak máte víc času se psaní věnovat?** Situace se úplně změnila. Když jsem začala psát první knihu, musela jsem víc času věnovat dětem, rodině. Měla jsem zaměstnání, překládala jsem, učila jsem ve svých jazykových kurzech, takže jsem na psaní neměla moc času. To, že jsem Slepou mapu psala 10 let, ale neznamená, že jsem psala každý den. Naopak. Měla jsem i půlroční přestávkky. Teď už děti odrostly, nejsem zaměstnaná, a tak se můžu věnovat jenom psaní a tomu, co k němu patří – besedám, cestování za čtenáři. Můžu víc plánovat. Dřív se psaní podřízvalo chodu rodiny, teď je to spíš naopak. **O tom mluví mnoho autorů, že na psaní je nejtěžší, najít si ten čas.** Nejsm si jistá, jestli se to dá říct úplně obecně, protože každý jsme jiný. Já třeba potřebuji na psaní opravdu klid a soustředění. Víím, že jsou autoři, kterým stačí, že mají tužku a můžou psát třeba v metru nebo ve vlaku. Dokonce jim to tak vyhovuje. Pro mě je ideální, když mám volné dopoledne a můžu se na text soustředit. A úplně nejlepší je, když mám na psaní třeba 14 dní v kuse. Potom na týden odjedu besedovat, abych si od rozepsaného textu odpočinula a získala nějaký odstup. Po návratu si text znovu přečtu a pokračuju zase dál. Ale jak říkám, každý je jiný a každému vyhovuje něco jiného.

Vy jste mezitím napsala i několik dětských knížek. Původně jsem myslel, že jste se do nich pustila, abyste si odpočinula od těch těžkých témat. Pak jsem ale zjistil, že máte vnučata a že to možná bude ten hlavní důvod. Moje první kniha pro děti vznikla během psaní knihy Hana, protože to bylo opravdu hodně těžké téma. Stalo se mi, že jsem z té hrůzy nemohla v noci spát. Pak jsem si uvědomila, že nad tíží světa v noci přemýšlet nemůžu, a rozhodla jsem se, že když se probudím, budu vymýšlet knížku pro děti. A tak vznikla knížka Strašidýlko Stráša o strašidle, které se bojí i zvuku vlastního jména, a já jsem zjistila, že mě psaní dětských knížek hodně baví. Že to je vlastně skvělý způsob, jak si od knih pro dospělé odpočinout. Následně vznikla knížka Teribear, kterou jsem napsala pro nadaci Terezy Maxové a potom Kapka Ája. **Vloni vyšla kniha Vánoce v Šípkové ulici a taky příběhy dětí z celého světa Modrá planeta. Jeden příběh z knihy je o holčičce z Keni, která čeká, jestli si ji někdo na dálku adoptuje, aby mohla chodit do školy. A tím začala moje spolupráce s Centrem Narovinu, které adopce na dálku v Keni zprostředkovává a tím dává dětem šanci na lepší život.**

Velmi mě překvapilo a potěšilo, když jste říkala, že si dáváte pozor, abyste do těch knih pro děti nedávala žádné zlé věci. Ano, v knížkách pro děti se snažím, aby byly laskavé a aby v nich nebylo opravdové zlo. Ale protože potřebujete zápletku, tak je v příběhu postava, která je popletená nebo svým způsobem nezapadá. Ale v poslední knize Strašidýlko Stráša hasí průšvihy, která je mimo jiné i o přijímání jinakosti a vyrovnávání se se šikanou, taková ne příliš sympatická dvojice dětí je. **Když říkáte, že k těm dětským knížkám jste odkakovala, tak to znamená, že nemáte problém psát současně více knih najednou?** Většinou nepišu dvě knihy zároveň, napíšu knihu pro dospělé a potom knížku pro děti. Alespoň doposud tomu tak bylo. Ale právě teď mám rozpracovaných víc věcí najednou a kupodivu to jde. **Dnes jste profesionální spisovatelkou a zároveň naší nejčtenější autorkou, což je asi sen každého spisovatele. Je to i pro vás splněný sen?** Rozhodně jsem ráda, že se můžu naplno věnovat tomu, co mě baví, obzvlášť, když moje cesta ke psaní byla nelehká a dlouhá. Obecně se říká, že u nás se psaním uživit nedá. I já jsem byla smířená s tím, že společně se psaním budu muset učit soukromé kurzy a překládat. Ale po několika letech po vydání první knihy se to zlomilo a já jsem zjistila, že už nemám čas ani na učení ani na překládání a že prodeje mých knih jsou takové, že si můžu dovolit jenom psát. Byl to šťastný a překvapivý okamžik. Nevím, jestli jsem tím dosáhla svého cíle, protože mým hlavním cílem je, abych psala opravdu dobré knihy. K tomu směřuji a pořád se učím, stále se snažím zlepšovat se. **Kdybyste dnes mohla sama sobě poradit něco do života, nebo do spisovatelských začátků, co by to bylo? Udělala by jste něco jinak?** I když jsme vždycky byla hodně vyčerpána, snažila jsem se zabývat spíš tím, co mám, než tím, co nemám, a necítit se ukřivděná. Někdy to nebylo lehké, protože jako člověka s vrozeným hendikepem mě všechno stojí víc sil. O to víc si ale cením dobrých dní. Ale asi bych pro sebe nějakou radu přeče jenom měla. Možná jsem do všeho šla bezhlavě a byla jsem hodně otevřená. Byla jsem až moc důvěřivá. To se pod vlivem událostí změnilo, což nevím, jestli je úplně dobře. Dnes už nejsem vůči některým lidem až tolik vstřícná. **Mluvíli jste o tom, že teď vydáváte knihy každé dva roky. Les v domě vyšel v roce 2023. Můžeme se tedy těšit letos na novou knihu?** V květnu vyjdou dokonce dvě knihy. Pokračování dětské knížky o Strašovi pod názvem Strašidýlko Stráša hasí průšvihy, které opět ilustrovala Galina Miklínová, a román Čas vos. Čas vos je o právě o tom, o čem jsme spolu mluvili před chvílí – o hledání cesty ke spokojenosti. O tom, že život nedá nikomu nic zadarmo, ale je potřeba nevdzat to a jít dál. Obě knihy pokřtím v květnu na pražském veletrhu Svět knihy. **Mě velmi překvapilo a potěšilo, když jste říkala, že si dáváte pozor, abyste do těch knih pro děti nedávala žádné zlé věci.** Ano, já v těch knížkách pro děti skutečně snažím, aby byly laskavé a aby v nich nebylo ani opravdové zlo. Já v nich mám ty postavy třeba nějaké popletené, protože potřebujete samozřejmě nějaký konflikt. Tak to většinou způsobí postava, která je nějaká popletená, nebo která je svým způsobem taková, že nezapadá do té své společnosti třeba, ale nikdy tam nemám, že by tam byl někdo opravdu zlý, že bych chtěla někomu záměrně ublížit, protože si myslím, že takových knížek je spousta. Já jsem se rozhodla jít touhle cestou. **Zároveň, když vlastně jste říkala, že k těm dětským knížkám jste odkakovala, to znamená, že nemáte problém psát současně více knih najednou?** Já nepišu zároveň dvě knihy, já vždycky napíšu knihu pro dospělé a v mezidobě potom napíšu knížku pro děti. Neumím psát dvě knihy zároveň. **Dnes jste úplně nejčtenější naší autorkou, dokonce profesionální spisovatelkou, což je sen mnoha spisovatelů. Je to pro vás tedy splněný sen, nebo je to něco u čeho cítíte uspokojení, protože jste si za tím vlastně celou dobu šla?** Já si vzpomínám, že když vyšla kniha Slepá mapa, potom Hotýlek a ty prodeje nebyly takové, jak jsem si myslela, že by mohly být, tak jsem řekla panu šéfredaktorovi na nějakém veletrhu. „No, to se asi psaním knih neuživím.“ A on mi na to tehdy řekl: „No, ale u nás se psaním knih nikdo neuživí.“ A to mi tak jako vrtalo v hlavě a říkala jsem si, že bych já se tím psaním knih ale uživit chtěla, protože to je vlastně taková moje představa toho, co chci dělat. Mít volnou pracovní dobu, dělat to, co vás těší, naplňuje. A potom jsem sezačala pomalu smířovat s tím, že tedy sice budu na volné noze, ale nebudu jenom psát, ale budu muset učit ty svoje soukromé kurzy a budu překládat, abych tedy se uživila. A najednou se to úplně během krátké doby zlomilo a já jsem zjistila, že už nemám čas ani na překládání. Nemám čas ani na ty svoje soukromé kurzy a vlastně ty prodeje mých knih jsou takové, že si opravdu můžu dovolit jenom psát. A to pro mě bylo takový strašně šťastný a překvapivý okamžik. Já nevím, jestli se dá říct, že jsem dosáhla svého cíle. Protože mým cílem je spíš psát opravdu hodně dobré knihy. To je teď cíl, ke kterému směřuji a pořád se učím a pořád se snažím se zlepšovat. Ale musím říct, že v této fázi svého života jsem velmi spokojená. **Kdybyste teď měla sama sobě zpětně poradit na začátku té kariéry, co by to bylo? Co byste dneska dělala jinak?** Kdybych se vrátila v čase, tak musím v mém pohledu říct, že jsem vždycky v každém období svého života říkala, že jsem nejšťastnější. Byla jsem strašně spokojená, když jsem byla doma na mateřské dovolené, byla jsem hrozně spokojená, když jsem chodila do práce, učila jsem, líbilo se mi to. Vlastně jsem byla spokojená, když jsem začala psát a vždycky jsem měla pocit, že teď prožívám takovou tu nejšťastnější část svého života, ale možná bych pro sebe nějakou radu měla. Možná do všeho jdu hodně hrr a jsem taková hodně otevřená, hodně důvěřuju lidem a to je možná věc, kterou už bych teď dělala trošičku jinak, že už bych nebyla možná vůči některým lidem až tolik vstřícná. Líbil se vám rozhovor? Přečtěte si další Příběhy lidí Hry, „Člověče, nezlob se“ brzdí herní svět. Moderní deskovky nabízí opravdový zážitek 22. listopadu 2024 Příběhy lidí Lidé a společnost Život bez másla a hovězího. Zpověď seniorky v době šílených cen. „Můj duchod je 11900,-“ 1. listopadu 2024 Příběhy lidí Knihy a literatura, „Dobrá kniha si nakladatele najde,“ říká šéfredaktor Jakub Sedláček 6. ledna 2025

Ostrov naděje: Cesta ke vzdělání, zdraví a rovnosti

23.04.2025 | ostravainfo.cz | Moravskoslezská vědecká knihovna v Ostravě, p.o. | [zobrazit sken](#) |

Jak vzdělání mění životy dětí i celých komunit? Jak můžeme společně bojovat proti chudobě a podpořit udržitelný rozvoj? Přijďte se inspirovat příběhy dobrovolníků Centra Narovinu a zjistit, jak i Vy můžete pomoci. Beseda vás zavede na Ostrov naděje v Keni, kde vzdělání otevírá dětem dveře k lepší budoucnosti a pomáhá rodinám vymanit se z chudoby. Povíme si, jak funguje program Adopce na dálku, ale také jaký širší dopad má projekt – od zajištění rovného přístupu ke vzdělání pro chlapce i dívky, přes zdravotní péči, až po lepší přístup k pitné vodě. Uslyšíte autentické zkušenosti dobrovolníků, kteří se rozhodli pomáhat přímo na místě, ve škole, v sirotčinci či zdravotnickém zařízení. Součástí programu bude i fair trade obchůdek, ve kterém si můžete v hotovosti zakoupit ručně vyráběné produkty z Keni, čímž přímo podpoříte místní řemeslníky a komunitu. GALERIE

TÝDEN 17
S KNIHOVNAMI PRO SDGs

**Ostrov naděje:
Cesta ke vzdělání,
zdraví a rovnosti**

23. 4. 2025 16:15– 17:45 hod.

Přijďte se inspirovat příběhy dobrovolníků **Centra Narovinu** a zjistit, jak i Vy můžete **pomoci**. Beseda Vás zavede na Ostrov naděje v Keni, kde **vzdělání** otevírá dětem dveře k lepší budoucnosti a pomáhá rodinám vymanit se z **chudoby**.

Součástí programu bude i **fair trade obchůdek**, ve kterém si můžete **v hotovosti** zakoupit ručně vyráběné produkty z Keni, čímž přímo podpoříte místní řemeslníky a **komunitu**.

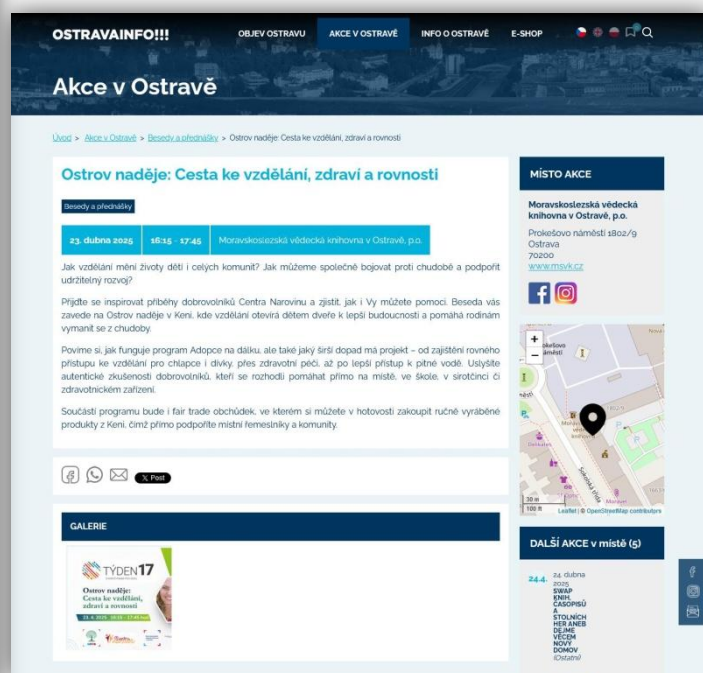
Bezplatná rezervace místa e-mailem nebo QR kódem.

www.msvk.cz
studentcentrum@msvk.cz
797 857 856

Centrum narovinu

CÍLE UDRŽITELNÉHO ROZVOJE

Moravskoslezská vědecká knihovna v Ostravě
Příspěvková organizace

OSTRAVAINFO!!! OBJEV OSTRAVU AKCE V OSTRAVĚ INFO O OSTRAVĚ E-SHOP

Akce v Ostravě

Ostrov naděje: Cesta ke vzdělání, zdraví a rovnosti

Besedy a přednášky

23. dubna 2025 16:15 - 17:45 Moravskoslezská vědecká knihovna v Ostravě, p.o.

Jak vzdělání mění životy dětí i celých komunit? Jak můžeme společně bojovat proti chudobě a podpořit udržitelný rozvoj?

Přijďte se inspirovat příběhy dobrovolníků Centra Narovinu a zjistit, jak i Vy můžete pomoci. Beseda vás zavede na Ostrov naděje v Keni, kde vzdělání otevírá dětem dveře k lepší budoucnosti a pomáhá rodinám vymanit se z chudoby.

Povíme si, jak funguje program Adopce na dálku, ale také jaký širší dopad má projekt – od zajištění rovného přístupu ke vzdělání pro chlapce i dívky, přes zdravotní péči, až po lepší přístup k pitné vodě. Uslyšíte autentické zkušenosti dobrovolníků, kteří se rozhodli pomáhat přímo na místě, ve škole, v sirotčinci či zdravotnickém zařízení.

Součástí programu bude i fair trade obchůdek, ve kterém si můžete v hotovosti zakoupit ručně vyráběné produkty z Keni, čímž přímo podpoříte místní řemeslníky a komunitu.

MÍSTO AKCE
Moravskoslezská vědecká knihovna v Ostravě, p.o.
Prokešovo náměstí sBoz/9
Ostrava
70200
www.msvk.cz

DALŠÍ AKCE V MÍSTĚ (s)

24. 4. dubna 2025
SWAP
SVOJE
ČASOPISY
A
STYLNIČEK
HEB ANEB
DĚŠA
VĚCERN
NOVÝ
DOMOV
Čestná

Chrudimský týden pro fair trade 10.–22. května

07.05.2025 | Chrudimský zpravodaj | [zobrazit sken](#)

Podpořte s námi férovější svět. Chrudimský týden pro fair trade přináší ochutnávky, přednášky i tvořivé akce, které připomínají, že i nákupem můžeme ovlivnit životy lidí na druhém konci světa – a zároveň chránit naši planetu. Fair trade je způsob obchodování, který dává pěstitelům, řemeslníkům i zaměstnancům v rozvojových zemích šanci na důstojný život. Cílem celého týdne je zvýšit povědomí o tomto přístupu a podpořit udržitelný rozvoj. Přidáte se?

Férová snídaně – 10. května, 10–13 hodin Oblíbený snídaňový stůl od Mlsného pecivála po Baringotku se vrací! Přijďte v pyžamu nebo županu oslavit Světový den pro fair trade. Těšit se můžete na čaj, kávu, kakao a spoustu dobrot z lokálních a férových surovin. A pokud máte chuť přinést i něco vlastního, co ladí s tématem, budeme jen rádi. Fair trade session – 10.–22. května v Mama klubu Chrudim V rodinném centru Mama klub Chrudim se během týdne dozvíte, co fair trade znamená, jak funguje v praxi a kde se s ním můžete potkat. Připraveny budou ochutnávky, recepty, tipy na obchody i tematická výstava fotografií. Výstava v Regionálním muzeu v Chrudimi – 1.–31. května Pod názvem Fair trade funguje se skrývá výstava, která přibližuje životy pěstitelů a dopad férového obchodu v rozvojových zemích. Cestovatelský večer – 22. května od 18 hodin v Mama klubu Zveme vás na přednášku Mexiko, Guatemala, Honduras – země Opěřeného hada. Přijďte nasát atmosféru Latinské Ameriky a dozvědět se více o životě v těchto zemích. Férový piknik – 28. května, 15.00–17.30 hodin Připravili jsme pro vás novinku – spojovací cestu mezi Mlsným peciválem, Baringotkou, dílnou Šance pro tebe a Mama klubem Chrudim. Na plácku před Balustrádou se můžete těšit na tvořivé dílny Regionálního muzea a organizace Paleta, která připraví i swap oblečení a dekorací. Zelený dům Chrudim nabídne aktivity zaměřené na potraviny, jejich certifikace a související problémy s pěstováním. K zakoupení budou Bolga bags – ručně pletené tašky z Ghany, jejichž koupí podpoříte konkrétní rodiny tamních pletařů. **Svůj stánek zde bude mít také Centrum Narovinu, kde si můžete prohlédnout výstavu afrických fotografií, zakoupit dárky s příběhem z Férového obchůdku z Keni, nebo se zúčastnit workshopů. Pro děti je od 16 hodin připraven netradiční africký příběh, do kterého se malí posluchači nejen zaposlouchají, ale i aktivně zapojí. Budeme číst, malovat, a kdo bude chtít, může se obléknout i do tradičního afrického oblečení.** Celý program bude upřesněn na facebooku Zdravého města Chrudim a na webových stránkách města v sekci Zdravé město a místní Agenda 21. Těšíme se na vás! Soňa Poláková, Zdravé město Chrudim

28. 5. 2025 | Zdravé město
středa 15–17.30 h | Chrudim

• Mezi javory hádej a piň úkoly – FÉROVÁ STEZKA
mezi Mlsným Peciválem, obchůdkem
s šicí dílnou Šance pro tebe a Baringotkou

FÉROVÝ PIKNIK

• tvořivé dílny • workshopy pro děti
• swap oblečení a dekorací
• ukázka šátkování miminek • malování na obličej
• Férový obchůdek z Keni • prodej Bolga bags

16.00 hod. africký příběh v podání Centra Narovinu

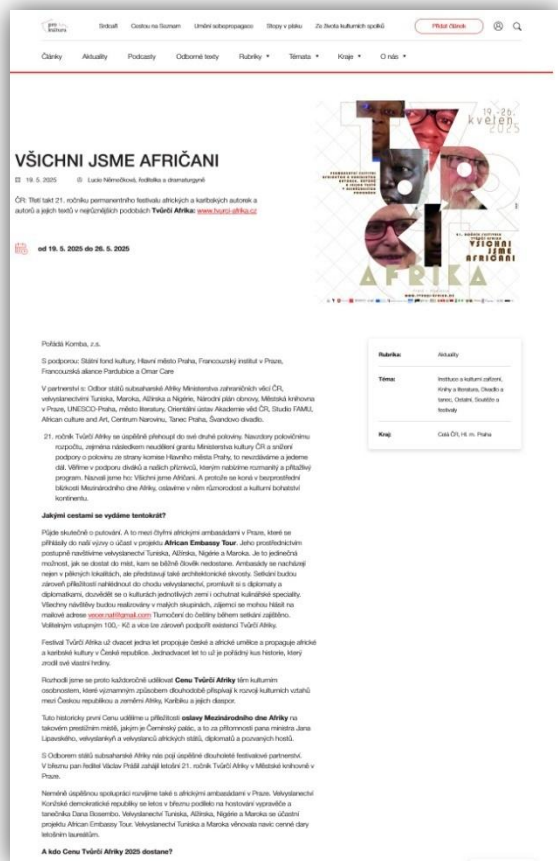
VŠICHNI JSME AFRIČANI

19. 5. 2025 7:23 místnikultura.cz

Lucie Němečková

ČR: Třetí takt 21. ročníku permanentního festivalu afrických a karibských autorek a autorů a jejich textů v nejrůznějších podobách Tvůrčí Afrika: www.tvurci-afrika.cz Pořádá Komba, z.s. S podporou: Státní fond kultury, Hlavní město Praha, Francouzský institut v Praze, Francouzská aliance Pardubice a Omar Care V partnerství s: Odbor států subsaharské Afriky Ministerstva zahraničních věcí ČR, velvyslanectvími Tuniska, Maroka, Alžírsko a Nigérie, Národní plán obnovy, Městská knihovna v Praze, UNESCO-Praha, město literatury, Orientální ústav Akademie věd ČR, Studio FAMU, African culture and Art, Centrum Narovinu, Tanec Praha, Švandovo divadlo. 21. ročník Tvůrčí Afriky se úspěšně přehoupnul do své druhé poloviny. Navzdory

polovičnímu rozpočtu, zejména následkem neudělení grantu Ministerstva kultury ČR a snížení podpory o polovinu ze strany komise Hlavního města Prahy, to nevzdáváme a jedeme dál. Věříme v podporu diváků a našich příznivců, kterým nabízíme rozmanitý a přitažlivý program. Nazvali jsme ho: Všichni jsme Afričani. A protože se koná v bezprostřední blízkosti Mezinárodního dne Afriky, oslavíme v něm různorodost a kulturní bohatství kontinentu. Jakými cestami se vydáme tentokrát? Půjde skutečně o putování. A to mezi čtyřmi africkými ambasádami v Praze, které se přihlásily do naší výzvy o účast v projektu African Embassy Tour. Jeho prostřednictvím postupně navštívíme velvyslanectví Tuniska, Alžírsko, Nigérie a Maroka. Je to jedinečná možnost, jak se dostat do míst, kam se běžně člověk nedostane. Ambasády se nacházejí nejen v pěkných lokalitách, ale představují také architektonické skvosty. Setkání budou zároveň příležitostí nahlédnout do chodu velvyslanectví, promluvit si s diplomaty a diplomatkami, dozvědět se o kulturách jednotlivých zemí i ochutnat kulinářské speciality. Všechny návštěvy budou realizovány v malých skupinách, zájemci se mohou hlásit na mailové adrese vecer.nat@gmail.com Tlumočení do češtiny během setkání zajištěno. Volitelným vstupným 100,- Kč a více lze zároveň podpořit existenci Tvůrčí Afriky. Festival Tvůrčí Afrika už dvacet jedna let propojuje české a africké umělce a propaguje africké a karibské kultury v České republice. Jednadvacet let to už je pořádný kus historie, který zrodil své vlastní hrdiny. Rozhodli jsme se proto každoročně udělovat Cenu Tvůrčí Afriky těm kulturním osobnostem, které významným způsobem dlouhodobě přispívají k rozvoji kulturních vztahů mezi Českou republikou a zeměmi Afriky, Karibiku a jejich diaspor. Tuto

historicky první Cenu udělíme u příležitosti oslavy Mezinárodního dne Afriky na takovém prestižním místě, jakým je Černínský palác, a to za přítomnosti pana ministra Jana Lipavského, velvyslankyň a velvyslanců afrických států, diplomatů a pozvaných hostů. S Odborem států subsaharské Afriky nás pojí úspěšné dlouholeté festivalové partnerství. V březnu pan ředitel Václav Prášil zahájil letošní 21. ročník Tvůrčí Afriky v Městské knihovně v Praze. Neméně úspěšnou spolupráci rozvíjíme také s africkými ambasádami v Praze. Velvyslanectví Konžské demokratické republiky se letos v březnu podílelo na hostování vypravěče a tanečníka Dana Bosembo. Velvyslanectví Tuniska, Alžírsko, Nigérie a Maroka se účastní projektu African Embassy Tour. Velvyslanectví Tuniska a Maroka věnovala navíc cenné dary letošním laureátům. A kdo Cenu Tvůrčí Afriky 2025 dostane? Caya Makhélé, významný dramatik, prozaik, básník, výtvarník a nakladatel z Konga-Brazzaville, žijící ve Francii. Poprvé byl hostem Tvůrčí Afriky v roce 2003, kdy také navštívil Mezinárodní knižní veletrh Svět knihy. Od té doby se do České republiky pravidelně vrací. Českou kulturu se nechává inspirovat ve svých dílech, např. divadelní hře Sortileges (Čarování), inspirované Dvořákovou Rusalkou. Nebo v románu Les matins de Prague (Pražská jitra). Pobyt v Kafkově domě v rámci rezidence UNESCO -Praha, město literatury zúročil k napsání hry 7 Métamorphoses de Mytho (Sedm Mythových proměn) a namalování obrazu Kafka blues. Jeho hru Bajka o lásce, pekle a márnici uvedl v Divadle Na Prádle režisér Petr Hruška. V Českém rozhlase pak režisérka Lída Engelová. Prostřednictvím svého nakladatelství Acoria šíří Caya Makhélé také povědomí o české literatuře ve frankofonních zemích. Dalšími oceněnými jsou Matylda a Michal Lázňovští – průkopníci překládání her frankofonních autorů a autorek z Afriky v České republice. První desítky jejich překladů vyšla v edici Současná hra Divadelního ústavu. Šlo skutečně o historický počín. Do roku 2003 byly totiž do češtiny přeloženy pouze anglofonní hry Nigerijce Wole Soyinky a Athola Fugarda z Jihoafrické republiky. Tyto hry se v Čechách nikdy nehrály. Na rozdíl od překladů z francouzštiny manželů Lázňovských. Jejich překlady her

frankofonních afrických autorů a autorek tvoří základ české africké divadelní knihovny, kterou Tvůrčí Afrika začala v roce 2002 budovat. Zároveň slouží jako obrovská inspirace pro mladou generaci. Akce v Černínském paláci se koná pouze pro zvané hosty. Na neformální oslavu laureátů a Ceny Tvůrčí Afriky zveme na druhý den do Studia FAMU v Klimentské ulici, kde promítneme filmovou adaptaci novely Cayi Makhélé Arianin úděl v režii Tansiho Makele. Tento film produkovala Tvůrčí Afrika v loňském roce jako francouzsko-konžsko-český projekt s Angelou Nwagbo v hlavní roli a s Benjaminem Peguero v roli Démokoussého. Po projekci bude následovat debata s autorem a malé africké občerstvení. Vstupné je opět volitelné, na podporu Tvůrčí Afriky. Film a debatu uskutečníme také ve Francouzské alianci v Pardubicích. Praha volá Benin! To je název projektu, jímž ve spolupráci se Švandovým divadlem navážeme na divadelní most mezi Prahou a Martinikem, který jsme v době covidu a nemožnosti pohybu a setkání navázali online. Pandemie je minulostí, nicméně překážky v cestování trvají. Na vině jsou především těžkosti se získáním víz pro naše hosty prostřednictvím zastupujících ambasad, neboť Česká republika bohužel nemá v Cotonou svoje zastoupení. S Ousmanem Alédji a Cécile Avouglankou se tedy potkáme tentokrát online. A to po jednotlivých scénických čteních, jejich společným jmenovatelem je Négritude. Tedy emancipační a umělecké černošské hnutí, které se zrodilo ve třicátých letech minulého století v Paříži. Slovo négritude použil poprvé ve svém článku v časopise Černý student v roce 1935 Martiničan Aimé Césaire. Na základě jeho pozdější slavné básně Sešit o návratu do rodné země vytvořil Ousmane Alédji divadelní text s názvem Negerství, který vám představíme. Na něj navážeme pak scénickým čtením tematicky spřízněné hry Moje černé panenky od Cécile Avouglankou. Ousmane Alédji patří mezi největší osobnosti současné beninské kultury. Spisovatel, básník, režisér a dramatik vykonával v minulosti funkci ředitele slavného beninského divadelního festivalu FITHEB. Působil také ve službách Mezinárodní organizace frankofonie jako expert pro západní Afriku. Dnes je ředitelem kulturního centra ArtisticAfrica v Cotonou. V roce 1993 založil divadelní skupinu Agbo-N’Koko a stal se jejím dramatikem a režisérem. V roce 1995 stanul v čele sdružení beninských dramatiků. Vydal několik knih a získal mnohá ocenění. Mezi jeho nejznámější hry patří Omon-mi (Moje dítě) zpochybňující určité tradiční jorubské praktiky a klade si otázku, zda lze ve jménu civilizace zahrnout iracionalitu své kultury. Hra Imonle je jakýmsi výkřikem proti lhostejnosti propojující legendu o jorubském božstvu Guelede (Alédji je jorubský princ) se zavražděným konžským prezidentem Patricem Lumumbou. Hra Cadavre mon bel amant je dramatem Afriky, které lze číst jako obecně lidské drama. Odehrává se na pozadí vraždění, diktátorů, korupce a humanitární pomoci, kterou bohaté země posílají. Cécile Avouglankou je profesorkou francouzské literatury na gymnáziu v Porto Novo. Iniciátorkou projektu Fémicritures, který akcentuje psaní ženských afrických autorek a propaguje čtení a literaturu mezi mladou generací. Povídky Cécile Avouglankou se objevily ve sbornících La Paix incendie mon palais (včetně povídky Un Sourire dans lever du jour, která získala 2. cenu FIPF African), Regards croisés sur le Coronavirus (povídka L’Apprentissage) a 21 nouvelles de feu (povídka Le Porteflambeau). Brzy vyjde její první román Cet Amour inconsolable. Hra Mes poupées noires, noires (Moje černé panenky) je její první hrou, která vyšla v nakladatelství Beninlivres v roce 2022. Její název je inspirován básní Gontrana Damase Limbé. Program beninských scénických čtení sponzorsky podpořil Omar Care. Podpořit existenci festivalu můžou také diváci a divačky, a to formou volitelného vstupného od 100,- Kč a více. **Tvůrčí Afrika Mezi ploty. Spojili jsme síly s Centrem Narovinu, Tancem Praha a African Culture and Art a připravili jsme speciální open air program, který představíme v Bohnicích během festivalu Mezi ploty. Jeho součástí budou dnes již legendární loutkové Pohádky ptáka Afrikána Divadla českých Afričanů, taneční ukázky mozambické skupiny CulturArte a ochutnávka z choreografie Vagabundus, s níž se představí posléze na Tanci Praha, a módní přehlídka značky Siya /African Culture and Art. Těšíme se na vás, přijďte objevit nové perspektivy, podpořte Tvůrčí Afriku...**

Alena Mornštajnová: Chtěla jsem sama sobě dokázat, že napíšu méně akční a více psychologickou knihu

21. 5. 2025 12:05 Blízká setkání Adély Gondíkové - podcast ČRo Dvojka

Alena Mornštajnová, adoptivní maminka keňské dívky, ve 23:30 minutě také povídá o Centru Narovinu. (Český rozhlas – Dvojka, Blízká setkání, 21. 5. 2025)

No, já právě nejdu asi vůbec s dobou, já si myslím, že já prostě píše takové knížky, jako když jsem byla hodně před hodně dlouhou dobou malá, tak jaké jsem měla ráda, ale vidím, že to mají a už mám teď tři vnučky a vidím, že i ony tyhle ty knihy mají rády, kde se neřeší žádné takové závažné problémy, ale prostě jsou takové hladivější. Tak samozřejmě, že tam i v těch knihách se vyskytují věci, jako, jak se postavit strachu třeba nebo v akapce áje máma, že děti vlastně vidí ten koloběh vody v přírodě. V jiné knížce hledá medvídek teriber domov. Protože všichni toužíme po domově v modré planetě, zase tam je, to je vyložené naučná kniha, kde děti vidí, že ne. V každé zemi na světě se žije stejně a že jsou dokonce země, kde se žije

velice těžce, jako například v Keni, kde mám příběh keňské holčičky, která čeká, že jí bude, nebo že ji osloví adopční agentura, která zprostředkuje jí nějakou rodinu, která jí bude podporovat na škole, aby vůbec mohla chodit do školy. **A vlastně na základě téhle knihy já jsem navázala takové, takovou lehkou spolupráci s Centrem Narovinu a sama jsem si adoptovala černošskou holčičku a teď s tím Centrem Narovinu tak trošku spolupracuju a snažím se jejich práci, jejich práci podporovat, protože se mi to moc líbí, že to je takové konkrétní.**

Tak možná po dnešku budete inspirovat i někoho dalšího.

Spisovatelka Alena Mornštajnová v Klubu Rádía Junior.

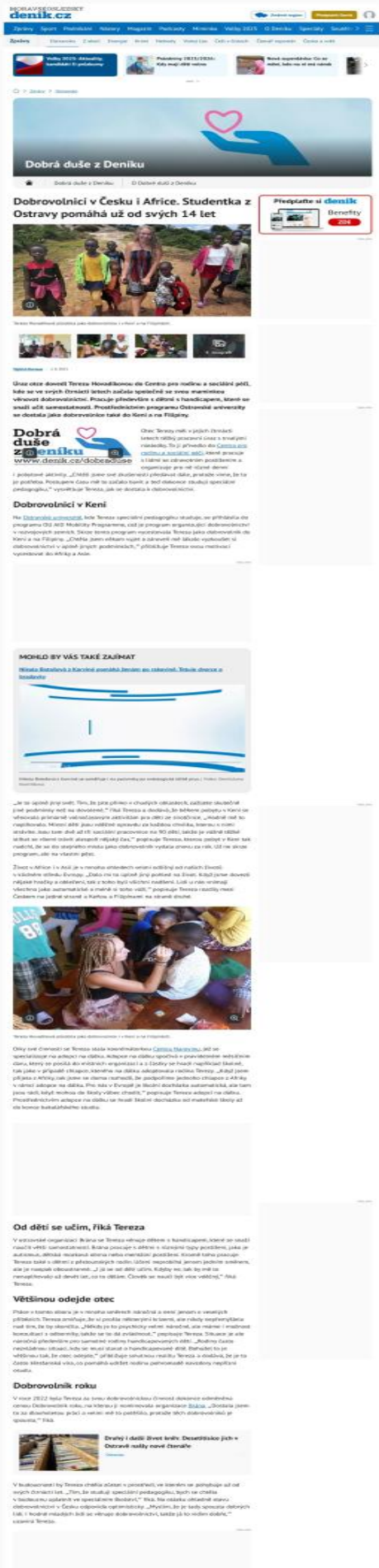
Spisovatelka Alena Mornštajnová v Klubu Rádía Junior.

Ve 28:30 minutě zmínka o Centru Narovinu, adoptované holčičce i nové knize pro Centrum Narovinu.

<https://www.mujrozhlas.cz/klub-radia-junior/spisovatelka-alena-mornstajnova-v-klubu-radia-junior>

Dobrovolnicí v Česku i Africe. Studentka z Ostravy pomáhá už od svých 14 let
[Dobrovolnicí v Česku i Africe. Studentka z Ostravy pomáhá už od svých 14 let - Moravskoslezský deník](#)
Moravskoslezský Deník.cz / Zprávy Ostravsko / Dobrá duše z Deníku / 2. 8. 2025

Úraz otce dovedl Terezu Hovadíkovou do Centra pro rodinu a sociální péči, kde se ve svých čtrnácti letech začala společně se svou maminkou věnovat dobrovolnictví. Pracuje především s dětmi s handicapem, které se snaží učit samostatnosti. Prostřednictvím programu Ostravské univerzity se dostala jako dobrovolnice také do Keni a na Filipíny.

Otec Terezy měl v jejích čtrnácti letech těžký pracovní úraz s trvalými následky. To jí přivedlo do [Centra pro rodinu a sociální péči](#), které pracuje s lidmi se zdravotním postižením a organizuje pro ně různé denní i pobytové aktivity. „Chtěli jsme své zkušenosti předávat dále, protože víme, že to je potřeba. Postupem času mě to začalo bavit a teď dokonce studuji speciální pedagogiku,” vysvětluje Tereza, jak se dostala k dobrovolnictví.

Dobrovolníci v Keni

Na [Ostravské univerzitě](#), kde Tereza speciální pedagogiku studuje, se přihlásila do programu OU AID Mobility Programme, což je program organizující dobrovolnictví v rozvojových zemích. Skrze tento program vycestovala Tereza jako dobrovolník do Keni a na Filipíny. „Chtěla jsem někam vyjet a zároveň mě lákalo vyzkoušet si dobrovolnictví v úplně jiných podmínkách,” přibližuje Tereza svou motivaci vycestovat do Afriky a Asie.

Díky své činnosti se Tereza stala koordinátorkou [Centra](#)

Narovinu

jež se specializuje na adopci na dálku. Adopce na dálku spočívá v pravidelném měsíčním daru, který se posílá do místních organizací a z částky se hrají například školné, tak jako v případě chlapce, kterého na dálku adoptovala rodina Terezy. „Když jsem přijela z Afriky, tak jsme se doma rozhodli, že podpoříme jednoho chlapce z Afriky v rámci adopce na dálku. Pro nás v Evropě je školní docházka automatická, ale tam jsou rádi, když mohou do školy vůbec chodit,” popisuje Tereza adopci na dálku. Prostřednictvím adopce na dálku se hrají školní docházka od mateřské školy až do konce bakalářského studia.

Od dětí se učím, říká Tereza

V ostravské organizaci Brána se Tereza věnuje dětem s handicapem, které se snaží naučit větší samostatnosti. Brána pracuje s dětmi s různými typy postižení, jako je autismus, dětská mozková obrna nebo mentální postižení. Kromě toho pracuje Tereza také s dětmi z pěstounských rodin. Učení neprobíhá jenom jedním směrem, ale je naopak oboustranné. „I já se od dětí učím. Kdyby ne, tak by mě to nenaplňovalo už devět let, co to dělám. Člověk se naučí být více vděčný,” říká Tereza.

Většinou odejde otec

[Práce](#) v tomto oboru je v mnoha směrech náročná a není jenom o veselých příbězích. Tereza zmiňuje, že si prošla některými krizemi, ale nikdy nepřemýšlela nad tím, že by skončila. „Někdy je to psychicky velmi náročné, ale máme i možnost konzultací s odborníky, takže se to dá zvládnout,” popisuje Tereza. Situace je ale náročná především pro samotné rodiny handicapovaných dětí. „Rodiny často nezvládnou situaci, kdy se musí starat o handicapované dítě. Bohužel to je většinou tak, že otec odejde,” přibližuje smutnou realitu Tereza a dodává, že je to často kvůli křesťanské víře, co pomáhá udržet rodinu pohromadě navzdory nepřízní osudu.

Dobrovolník roku

V roce 2022 byla Tereza za svou dobrovolnickou činnost dokonce odměněna cenou Dobrovolník roku, na kterou ji nominovala organizace [Brána](#). „Dostala jsem to za dlouholetou práci a velmi mě to potěšilo, protože těch dobrovolníků je spousta,” říká.

V budoucnosti by Tereza chtěla zůstat v prostředí, ve kterém se pohybuje už od svých čtrnácti let. „Tím, že studuji speciální pedagogiku, bych se chtěla v budoucnu uplatnit ve speciálním školství,” říká. Na otázku ohledně stavu dobrovolnictví v Česku odpovídá optimisticky. „Myslím, že je tady spousta dobrých lidí. I hodně mladých lidí se věnuje dobrovolnictví, takže já to vidím dobře,” uzavírá Tereza.

Odpolední vysílání 15:00

ČRo – Dvojka / 9. 11. 2025

Hostem Jany Richterové bude Simona Heřtusová z organizace Centrum Narovinu. Proč se rozhodla pomáhat právě v Keni? Kolika dětem pomohlo Centrum Narovinu ke vzdělání za 30 let své existence? A jaké životní možnosti se otevírají dětem díky projektu adopce na dálku.

Host: Simona Heřtusová z organizace Centrum Narovinu

ČRo – Dvojka / 9. 11. 2025

Proč se rozhodla pomáhat právě v Keni? Kolika dětem pomohlo Centrum Narovinu ke vzdělání za třicet let své existence? A jaké životní možnosti se otevírají dětem díky projektu adopce na dálku? Moderuje Jana Rychterová.

Rozhovor zde [Host: Simona Heřtusová z organizace Centrum Narovinu | Dvojka](#)

Český rozhlas

Rádio Junior - pro naše děti

18. 11. od 17 do 18 hod. / Klub Rádia Junior s moderátorkou Janou Rychterovou

---

O aktivitách Centra Narovinu, podpoře vzdělání dětí v Keni a partnerství českých a keňských škol...

Hosty pořadu byla Simona Heřtusová z Centra Narovinu, paní učitelka Kateřina Hellerová a Matěj Koňářík z 5. třídy základní školy Hostýnská, která vzdělání dětí v Keni podporuje už 18 let.

<https://program.rozhlas.cz/zaznamy#/radiojunior/2025-11-18>

[Rozhovor v rádiu Junior o adopci na dálku - ZŠ Hostýnská](#)

POSLEDNÍ dobročinná on-line AUKCE tohoto roku

[POSLEDNÍ dobročinná on-line AUKCE tohoto roku](#) | 8. 12. 2025 | [Britské listy](#)

britskélisty
skutečnost je vždy složitější

AKTUÁLNÍ VYDÁNÍ | ARCHIV | ROZHOVORY | TÉMATA | RUBRIKY | NEJČTENĚJŠÍ | AUTOŘI | PŘÍSPĚVKY

Britské listy plně závisejí na finančních příspěvcích čtenářů. Prosíme, přispějte.

Dobročinná AUKCE pro Ostrov Naděje

neděle 14. 12. v 19:30 hod. na Livebid

POSLEDNÍ dobročinná on-line AUKCE tohoto roku

8. 12. 2025

čas čtení 1 minuta

Sdílejte články z Britských listů na sociálních sítích!

Originální umělecká díla na podporu vzdělání dětí v Keni

Srdečně Vás zveme na dobročinnou AUKCI pro OSTROV NADĚJE, ve které se bude dražít **originální a pestrá kolekce uměleckých děl a artefaktů**. Za každým dílem stojí zajímavý příběh jak díla samotného, tak i umělce, organizace či firmy, která nám ho darovala. Všechny příběhy jsou k dispozici na webových stránkách Centra Narovinu nebo v události aukce na Facebooku.

On-line aukce se uskuteční v neděli 14. prosince v 19:30 hod. na platformě Livebid

Jak je možné se do aukce zapojit?

- Prohlédněte si katalog všech 94 děl na **Livebid**.
- **Až do 14. prosince můžete u každého díla přihazovat a nastavit si své maximální částky**, za které jste ochotni do díla investovat. Pokud tato nabídka nebude překonána nabídkou jiného dražitele, položka bude Vaše.
- **Zapojte se do on-line aukce z pohodlí Vašeho domova 14. prosince**. Pokud cena v aukci přesáhne Váš limit a budete připojeni on-line, máte možnost svoji nabídku příhozem zvýšit a položku ještě získat. Pro účast v aukci musíte být přihlášení v systému Livebid.

Připojte se i Vy a podpořme společně vzdělání dětí a chod internátní střední školy komunitního centra Ostrov Naděje na Rusinga Island v Keni.

I jediný příhoz může pomoci tam, kde je to nejvíce potřeba... Změnit jeden lidský život a přinést naději do budoucnosti

Přejeme Vám poklidný adventní čas a předem děkujeme za pozornost této akci a Vaši podporu.

Centrum Narovinu
Simona Heřtusová
Oldřichova 21, Praha 2, 128 00

Vytisknout 0

é listy plně závisejí na finančních příspěvcích čtenářů. Prosíme, přispějte

Originální umělecká díla na podporu vzdělání dětí v Keni

Srdečně Vás zveme na dobročinnou AUKCI pro OSTROV NADĚJE, ve které se bude dražít **originální a pestrá kolekce uměleckých děl a artefaktů**. Za každým dílem stojí zajímavý příběh jak díla samotného, tak i umělce, organizace či firmy, která nám ho darovala. Všechny příběhy jsou k dispozici na [webových stránkách](#) Centra Narovinu nebo v události aukce na [Facebooku](#).

On-line aukce se uskuteční v neděli 14. prosince v 19:30 hod. na platformě Livebid

Jak je možné se do aukce zapojit?

- Prohlédněte si katalog všech 94 děl na **Livebid**.
- **Až do 14. prosince můžete u každého díla přihazovat a nastavit si své maximální částky**, za které jste ochotni do díla investovat. Pokud tato nabídka nebude překonána nabídkou jiného dražitele, položka bude Vaše.
- **Zapojte se do on-line aukce z pohodlí Vašeho domova 14. prosince**. Pokud cena v aukci přesáhne Váš limit a budete připojeni on-line, máte možnost svoji nabídku příhozem zvýšit a položku ještě získat. Pro účast v aukci musíte být přihlášení v systému Livebid.

Připojte se i Vy a podpořme společně vzdělání dětí a chod internátní střední školy [komunitního centra Ostrov Naděje na Rusinga Island v Keni](#).

I jediný příhoz může pomoci tam, kde je to nejvíce potřeba... Změnit jeden lidský život a přinést naději do budoucnosti

Přejeme Vám poklidný adventní čas a předem děkujeme za pozornost této akci a Vaši podporu.

Centrum Narovinu
Simona Heřtusová

8. 12. 2025

nezpravy.cz

Hlavní strana Kontakt Seznam zdrojů

občanský monitoring Věnujte své obci alespoň dvě hodiny týdně. Zapojte se do našich projektů.

Obilíbené články

Archiv

> Šťastné a konzumní: Agresivní vánoční marketing není novinkou, duchovní stránku svátků drtí již stovky let

> Jaký je postoj Německa ke genocidě Izraele v Gaze?

> Kreml vítá Trumpovu strategii národní bezpečnosti jako souladnou s vizí Ruska

> playtime

> What will happen if Donald Trump does not receive the Nobel Peace Prize?

> Tržní hospodářský a politický systém (vytvořeno bez AI)

> Robert Reich: Konec Trumpa je opravdu blízko. MACA se rozpadá, ale buďte opatrní

Vláda: Nová legislativa

eKLEP pro veřejnost

Návrh poslanců Andreje Babiše, Tomia Okamury a Pet...
Předkladatel: KML; Důvod předložení: Žádost o stanovisko k návrhu zákona, jehož předkladatelem není vláda

Vyhlička, kterou se mění

POSLEDNÍ dobročinná on-line AUKCE tohoto roku

Originální umělecká díla na podporu vzdělání dětí v Keni

Srdečně Vás zveme na dobročinnou AUKCI pro OSTROV NADĚJE, ve které se bude draždit originální a pestrá kolekce uměleckých děl a artefaktů. Za každým dílem stojí zajímavý příběh jak díla samotného, tak i umělce, organizace či firmy, která nám ho darovala. Všechny příběhy jsou k dispozici na webových stránkách Centra Narovinu nebo v události aukce na Facebooku.

On-line aukce se uskuteční v neděli 14. prosince v 19:30 hod. na platformě Livebid

Jak je možné se do aukce zapojit?

Prohlédněte si katalog všech 94 děl na Livebid.

Až do 14. prosince můžete u každého díla přihazovat a nastavit si své maximální částky, za které jste ochotni díla investovat. Pokud [Celý článek zde](#)

Via: [BL](#)

[f](#) [t](#) [s](#)

V kategorii **Zprávy**

Příspěvek zaslal/a admin on 8.12.2025

SUBSCRIBE TO FEED

Hledání

RSS odběry

> [HY YaskoDot](#)

> [Go Google](#)

> [Bloglines](#)

> [neusgator](#)

> [RSS](#)

Rubriky

Diskuze (1)

Zprávy (1040)

Bookmark

Populární stránky

Archiv

Prosinec 2025

Listopad 2025

Květen 2017

Leden 2017

Leden 2016

Listopad 2015

Červenec 2015

Červen 2015

Září 2014

Květen 2014

Píše na plný úvazek. Jak Mornštajnová vybuodovala svůj milionový svět

7. 12. 2025 / Forbes

[Píše na plný úvazek. Jak Mornštajnová vybuodovala svůj milionový svět | Forbes](#)

Tenhle článek je k dispozici ve zvukové verzi.

Forbes

Chci členství

Investice Průmysl Společnost Technologie Žebříčky Specially Komentáře Woman Podcasty Newslettersy Events Pro členy

Píše na plný úvazek. Jak Mornštajnová vybuodovala svůj milionový svět

Jana Pšeničková
+ Odebírat autora

7. 12. 2025 19 min

Sdílet Uložit Odemknout

Svou první knihu začala Alena Mornštajnová psát, když jí bylo osmáctilet. Trvalo dalších třináct let, než jí pod názvem Slepá mapa vydalo nakladatelství Host. Od té doby mu spisovatelka zůstala věrná a letos se stala první autorkou v novodobé historii země, která dosáhla na jeden milion prodaných knih.

Tenhle článek je k dispozici ve zvukové verzi. Plně audiové verze jsou dostupné pouze pro členy s MEMBER členstvím. Stáhněte se členem Forbes a získáte přístup k výhodám členství MEMBER.

iLead Institute

Be Future Ready

Registrace do 31. 3. 2026

JSME SOUČÁSTÍ INICIATIVY
BÝT SPOLU JE LÉČIVÉ

Kolo-běžná výzva
pro Nelinku

#ŽenyProScreening

Zdravotníci, lidé
s mnoha talenty...

Nemocnice Havířov
2/2025

Příběh Davida Pakizera: Z Havířova až na dobrovolnickou stáž v Keni

V rámci univerzitního studia jsem objevil výjimečný program mezinárodní rozvojové spolupráce OU Aid, který umožňuje studentům ostravské univerzity zakusit dobrovolnickou činnost v rozvojových zemích. Nadchnul jsem se pro projekt malé české neziskové organizace Centrum Narovinu v Africe. Před 20 lety vznikl díky dvěma Češkám na chudém ostrově Rusinga v Keni malý sirotčinec, který se postupně proměnil v komunitní centrum se školkou, školou a malou zdravotnickou klinikou. Na ostrově je velké množství sirotků, chudoba a mnoho nakažených virem HIV (AIDS).

Hlavní náplní mé dobrovolnické činnosti byla práce všeho druhu na místní malé zdravotnické klinice, ale protože ta byla součástí centra, má činnost na klinice nikdy nekončila. Po práci na klinice jsme trávili čas s dětmi ze sirotčince a ze školy nebo se třeba podíleli na servírování společných jídel. Vzhledem k tomu, že

šestáci a osmáci měli před závěrečnými zkouškami, tak náš čas nebyl naplněn pouze hrami, sportem a kreativními aktivitami, ale také společným učením se po večerech. O víkendech jsme se pravidelně s dětmi ze sirotčince vydávali na procházky k místním rybářům, kterým jsme pomáhali tahat sítě, nebo do místního kostela, kde si děti připravovaly taneční vystoupení.

Nebyl čas na trému nebo pomalé rozkoukávání se, hned jsem se musel vrhnout do víru života na klinice, veden radami mého tamního mentora Sossiho a Dana, vedoucího laboratoře. Po několika dnech jsem si byl jistější v odbírání anamnézy, provádění základních testů, předepisování a dávkování léčiv i v ošetřování pacientů, takže jsem mohl pracovat samostatněji. Děti ze sirotčince mě naučily základní fráze ve sva-hilštině a v místním jazyce lu, které jsem v komunikaci s pacienty mohl používat, což jim vždy vy-

